

KEEPING THE BODY UNDER சரீரத்தை கீழ்ப்படுத்துதல்

“ஆகையால் நான் நிச்சயமில்லாதவனாக ஓடேன்; ஆகாயத்தை அடிக்கிறவனாக சிலம்பம் பண்ணேன்.” 1 கொரிந்தியர் 9:26

பரிசை எது அமைக்கிறது என்பது குறித்து அப்போஸ்தலர் பவுல் தீட்டவட்டமான அறிவை பெற்றிருந்தார். அவர் அது குறித்து நிச்சயமில்லாதவராக இல்லை. அலுரிடத்தில் இதுவா அல்லது அதுவா என்ற சந்தேகமேயில்லை. “கிறிஸ்துவுக்குள் பரம அழைப்பு” என்பது அவருடன் சுதந்தரர்கள் என்பதையும், அவரோடு பாடுபட்டால், அவருடன் மகிமையில் இருப்போம் என்பதையும் பரிசுத்த பவுல் அறிந்திருந்தார். ஓட்டத்திற்கான நிபந்தனைகளையும் பற்றி அப்போஸ்தலர் நிச்சயமற்றவராக இல்லை. அவைகள் மரண பரியந்தம் இருக்கும் என்பதையும் ஜீவனை இரட்சித்துக்கொள்ள விரும்பினால் அதை இழக்க வேண்டும் என்பதையும் அறிந்திருந்தார். அவரது தீர்மானத்தைக் குறித்து அவர் நிச்சயமற்றவராக இல்லை. அவர் நுழைந்திருந்த மார்க்கத்தை நிச்சயமாக அறிந்திருந்தார். “சில சமயம் இப்படியாக செய்வேன் என்று நம்புகிறேன்” என்று சொல்கிறவர்களைப் போல அவர் இல்லை. அவர் பலியின் உடன்படிக்கையை மரணபரியந்தம் செய்திருந்தார்.

அப்போஸ்தலர் பரிசை பெறும் சந்தர்ப்பத்தில் நிச்சயமில்லாதவராக இல்லை. தேவனுடைய நல்ல சந்தோஷத்துக்கு இசைவாக விரும்பவும் செய்யவும் அது அவருடனேயே இருந்தது என்பதை அவர் அறிவார். இந்த ஓட்டத்தில் முடியாதது ஒன்றும் அவருக்கு தேவையானதாக இருக்கவில்லை. ஓட்டத்தில் நிபந்தனைகள் மற்றும் விதிமுறைகளில் “ஏற்ற சமயத்தில் சகாயம் பெறும் கிருபையும்” சேர்க்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும் இந்த கிருபையும் உதவியும் கர்த்தரிடத்திலிருந்து வரும் என்பதையும் அறிந்திருந்தார். ஆகையால் இந்த பந்தய சாலையின் ஓட்டப்பந்தய வீரர்களுக்கு நிச்சயமின்மை என்பது ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவு வரை கிடையாது.

இப்படியாக மாபெரும் இரட்சகரின் வழி நடத்தும் கண்ணின் கீழாக இருக்கும் அனைவருக்கும் இருக்கும். நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளாதலையும் உறுதிப்படுத்துவோம். “இவைகளைச் செய்தால் நீங்கள் ஒருக்காலும் இடறி விழுவதில்லை. இவ்விதமாய், நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய நித்திய ராஜ்யத்துக்கு உட்படும் பிரவேசம் உங்களுக்கு பரிபூரணமாய் அளிக்கப்படும்.” (2 பேதுரு 1:10,11)

“என் சரீரத்தை ஒடுக்க கீழ்ப்படுத்துகிறேன்”

மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணுகிற அவரே ஆகாதவனாய்ப் போகாதபடிக்கு, தன் சரீரத்தை ஒடுக்கி கீழ்ப்படுத்துவதாக அப்போஸ்தலர் நமக்கு கூறுகிறார். “... நான் தானே ஆகாதவனாய் போகாதபடிக்கு என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்.” (1கொரிந்தியர் 9:27) இதை ஒருவர், “நான் என் உடலை துடிக்க வைக்கிறேன்” என்று மொழிபெயர்க்கிறார். அதாவது என் சரீரத்தில் கட்டாய நடவடிக்கைகளை எடுக்கிறேன்.

சரீரமானது ஆரம்பத்தில் சபாவ மனிதனுக்கும் சபாவ சித்தத்திற்கும் உரியதாக இருந்தது. பழைய சித்தத்திற்கு பதிலாக புதிய சித்தம் வந்த போது, புதிய சித்தம் சரீரத்தின் சொந்தக்காரனது. புதிய சித்தம் சரியானபடி பழைய சரீரத்தினால் ஊழியம் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் புதிய சித்தம் பூரணமானது. பழைய சரீரம் அபூரணமானது. புதிய சித்தம், தேவனுடைய சித்தம், கிறிஸ்துவின் சித்தம் அழியக்கூடிய சரீரத்தை பொறுப்பெடுக்கும் போது, அது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சித்தம் சரீரத்துக்கோ, சரீரம் சித்தத்திற்கோ ஒத்துப் போவதில்லை. ஆகையால் புதிய சித்தத்தின் வேலை, கர்த்தருக்கு கீழ்ப்படிதலையும் தெய்வீக சித்தத்துக்கும் உண்மைத் தன்மையையும் காண்பிப்பதாகும். சில சமயம் சரீரமானது வெட்கக்கேடாக மதிக்கப்பட்டாலும் அதன் தேவைகள் புறக்கணிக்கப்படும்

இப்படியாக நாம் அனைவரும் சரீரத்தை இழிவுபடுத்தி துடிக்க வைத்தது மட்டுமில்லாமல் அதைக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டும். “இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களை உயிர்ப்பிப்பார்.” (ரோமர் 8:17) கர்த்தரிடமிருந்து வருகிற பரிசுத்த ஆவி நம்மை அவருடைய சித்தத்திற்கு இசைவாக வாழவும், நமது அழிவுக்குரிய சரீரத்தை உயிர்ப்பித்து சத்திய ஊழியம் செய்யும்படியும் பண்ணுகிறது.

நாம் இரண்டு ஜீவிகள் அல்ல, ஒரே ஜீவி தான். நாம் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு ஜீவிகளாக இருக்க முடியாது. பழைய சிருஷ்டி தாழ்ந்து மறுருபமாகும் வரை நாம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். சித்தத்தை பொறுத்தவரை, நாம் புது சிருஷ்டியாகும் போது, அதிலிருந்து புது சிருஷ்டியாகவே இருக்கிறோம். ஆனால் புது சிருஷ்டியானது அதன் புது சரீரத்தை இன்னும் பெறவில்லை. அப்போஸ்தலர் புது சிருஷ்டியை புது மனிதன் என்று வெளிப்படையாக குறிப்பிடுகிறார். உலகம் தனிப்பட்ட மனிதன் என்று நினைக்கிற வெளியரங்கமான மனிதன் இருக்கிறான். ஆனால் வெளியரங்கமான மனிதன் கீழ்ப்படிதலுக்கும் ஊழியத்துக்கும் கொண்டு வரப்படும் போது, புது சிருஷ்டியானது மானிட சரீரம் மரிக்கும் வரை, வளர்ந்து பலமடைகிறது. தேவன் புது சிருஷ்டிக்கு உயிர்த்தொழுவதில் புது சரீரத்தைக் கொடுக்கிறார். பிறகு புது சிருஷ்டியானது அவருடைய ரூபத்தில் காணப்படும் போது திருப்தியடைகிறது.

மாம்சீக சரீரமானது மரித்ததாக கருதப்படுகிற நிலைமையிலிருந்து எழும்பக்கூடிய சபாவம் இருக்கிறது. ஆகையால் புது சிருஷ்டியின் நல்ல விசுவாசம் போராட்டத்தில் தொடர்ச்சியான காவல் தேவைப்படுகிறது. மாம்சத்திற்கெதிரான புதிய சிந்தையின் போராட்டங்கள், “நல்ல போராட்டமாக” இருக்கின்றன. அதாவது அது பாவத்திற்கும் விழுந்துபோன சபாவத்தின் பலவீனங்களுக்கும் எதிரான போராட்டமாக இருக்கிறது. புது சிருஷ்டியின் முழு மார்க்கமும் விசுவாச மார்க்கமாக இருக்கிறது. வாக்குத்தத்தங்களிலும் கர்த்தரை தனது உதவியாளராகவும் விசுவாசித்தால் ஒழிய, மாம்சத்திற்கெதிராகவும் அதன் முன்கணிப்பு மற்றும் விருப்பங்களுக்கெதிராகவும் போராடுவது இயலாததாகிவிடும்.

அப்போஸ்தலருக்கு பின்வாங்கிப்போவது குறித்த எண்ணமே இல்லை

பரிசுத்த பவுல் கூறுகிற இன்னொரு பகுதியானது: “அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதற்கேதுவான வாக்குத்தத்தம் நமக்கு உண்டாயிருக்க, உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப் போனவனாக காணப்படாதபடிக்கு

பயந்திருக்கக்கூடவோம்.” (எபிரேயர் 4:1) அவருக்கு பின்வாங்கிப் போவது குறித்த எண்ணமே இல்லை. ஆனால் அவர் எழுதும் போது “நமது அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தும்படி” வலியுறுத்துகிறார்.

சித்தத்தை முழுவதுமாக சரியானபடி அர்ப்பணம் பண்ணுவதும், கர்த்தரின் ஊழியத்திற்கு சிந்தையின் ஒவ்வொரு சக்தி, திறமை மற்றும் சரீரத்தையும் அர்ப்பணம் பண்ணுவதுமே, விழுந்து போன சபாவத்தின் பலவீனங்களை மேற்கொள்வதற்கு ஒரு பெரிய உதவியாக இருக்கும். கர்த்தரிடம் அவனது அர்ப்பணத்தை குறித்தும் கர்த்தரின் சேனையில் சேர்வது குறித்தும் சரியான பார்வை உடையவர்கள் கர்த்தருக்கு கொடுப்பதற்கு வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதை உணருவார்கள். சித்தத்தின் போராட்டம் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், கர்த்தருக்கு தன்னை ஒப்புக்கொடுக்க முடிவாக தீர்மானிக்கும் போது எல்லாம் முடிவடைந்துவிடும். ஆகையால் மரண பரியந்தம் ஊழியம் மற்றும் விசுவாசத்தின் நல்ல போராட்டத்திலிருந்து பின்வாங்கவும் நிறுத்தவும் இடமேயில்லை என்பதையும் உணருவது எவ்வளவு முக்கியமானதாக இருக்கிறது!

போதனைக்காகவும் ராஜ்யத்துக்கு தயார்படுத்தவும் கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் நுழைந்திருப்பது பழைய சிருஷ்டியாகிய மாம்சம் இல்லை என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், “மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை.” (1கொரிந்தியர் 15:50) ஆவிக்குரிய சபாவத்திற்காக தெய்வீக அழைப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவது என்பது பூமிக்குரிய சபாவத்தை துறப்பது மாத்திரமல்ல. “தேவனுடைய புத்திரர்களாக,” புது சிருஷ்டியாக ஜெனிப்பித்தலும் ஆகும். புது சிருஷ்டி, புது சித்தம், புரணப்படுத்தப்படவும், தெய்வீக சித்தத்துக்கு இசைவாக கொண்டு வரப்படவும், கர்த்தருடைய சாயலாக ஆகவும் கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் இருக்கிறது. நமது மாம்சத்தை தெய்வீக பிரமாணத்துக்கு இசைவாக கொண்டு வரவே முடியாது. ஏனெனில் அதன் அபூரணம் பரம்பரையாக வந்தது. ஆகையால் அது கிறிஸ்துவின் நீதியின் வஸ்திரத்தால் மூடப்பட வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. தனது மாம்சத்தை புரணப்படுத்த வேண்டும் என்று பார்க்கிறவன், தனது விசுவாசத்தை அதில் வைக்கிறவன் கிறிஸ்துவின் ரூபத்தை அடைவதோ, முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட வகுப்பாராக ஆவதோ, “அவரது குமாரனின் சாயலாக ஆவதோ கூடாத காரியம்.” (ரோமர் 8:29)

“செய்யக்கூடாததை செய்கிறோம், செய்யவேண்டியதை செய்யாமல் விட்டுவிடுகிறோம்”

விசுவாசத்திலும் அர்ப்பணத்திலும் கர்த்தருடன் இணைகிறவர்கள் பட்டதாரியாகவும் சுதந்தரராகவும் அல்லாமல் மாணவனாகவும் சீஷனாகவும் அறிவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்கள் “தேவன் தம்மில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணினவைகளை சுதந்தரித்துக் கொள்ள ஆயத்தமாக விரும்புகிறார்கள்.” (1 கொரிந்தியர் 2:9) இந்த எண்ணம் இந்த விஷயத்தில் தெய்வீக போதனையாக மனதில் வைக்கப்பட்டால் செய்யக் கூடாதவைகளை செய்யாமலிருக்க தவிர்க்க இயலாத போதும், செய்யக்கூடியவைகளை செய்யாமல் விட்டுவிடும் போதும், நமது அதையுத்ததை தடை செய்யும். (ரோமர் 7:15; 18, 19, 25)

புதிய சிந்தையானது, கிறிஸ்துவின் சிந்தையின் சாயலுக்கு அபிவிருத்தி அடைகிற அளவுக்கு, மாம்சத்தின் சித்தத்தை மரித்த நிலையில் வைக்கவும் சரீரத்தை பாவ இயக்கங்களுக்கு கீழ்ப்படுத்தாதிருக்கவும் முயற்சிக்கும் என்று நாம் குறிப்பிடுவது அவசியமற்றது. பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட தேவனுடைய புத்திரர், தனது அழிவுக்குரிய மாம்சத்தை பாவமானது ஆளுவதற்கு நிச்சயமாக அனுமதிக்க முடியாது. பாவமானது ஏதோ ஒரு அளவுக்கு கட்டுப்படுத்தும். ஆனால் விருப்பத்துடன் அல்ல. புது சிந்தை, புது சிருஷ்டியானது மாம்சம் எழும்புவதை பார்த்த சிறிது நேரத்தில், கிறிஸ்துவாகிய பரலோக களஞ்சியத்திலிருந்து வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட சகாயம் செய்யும் கிருபையை பெற்று அதை ஜெயங்கொள்ளும். இந்த கருத்து சரியானபடி ஊக்குவிக்கப்பட்டால், உண்மையான சீஷர்கள் தங்கள் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளுவதற்கும், மாம்சத்தின் தவற்றினால் முற்றிலுமாக தூக்கி ஏறியப்படாமல் இருப்பதற்கும் அவர்களது இருதயங்களை பாவத்திற்கும் அநீதிக்கும் அனுதாபம் காண்பிக்கவில்லை என்று உணரும் வரை உதவி செய்யும். ஆனால் மாறாக, நமது போதகரின் போதனைகள் மற்றும் கொள்கைகளும் முழு அனுதாபத்துடன் இருந்து, அவருடைய பார்வையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுபவராகவும் பரிசுத்தமாக்கப்பட விருப்பம் உள்ளவராகவும் இருக்க வேண்டும். இந்த கருத்து, இந்த பள்ளியில் மாணவர்களாக, சீஷர்களாக, மாம்சத்தின்படியல்ல ஆவியின் சிந்தையின்படி புதுசிருஷ்டிகளாக இருப்பவர்களுடன் அன்பை அப்பியாசப்படுத்த உதவுகிறது. ஆகையால், சகோதரர்களின் மாம்சத்தில் கறைகளைக் கண்டால், அவர் பார்க்கிற தீங்கு, சகோதரர் அல்ல, புது சிருஷ்டி அல்ல அவரது சகோதரரின் எதிரி என்பதை ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். அப்படியிருக்குமானால் அவரது இருதயம், அவரது சித்தம் கர்த்தருக்கும் அவரது அன்பின் பிரமாணத்திற்கும் இணக்கமாக இருக்கிறது. மேலும் அவர் அனுதினமும் மாம்சத்தின் பலவீனங்களுக்கு எதிராக நல்ல போராட்டத்தை போராட நாடுகிறார்.

அவனவன் தன்தன் சுய இச்சையினால் இழுக்கப்பட்டு சோத்க்கப்படுகிறான்

இந்த காரியத்தை நாம் ஆராயும் போது இரண்டு உண்மைகளை நாம் மனதில் வைக்க வேண்டும். (1) வேத வாக்கியங்கள் புது சிருஷ்டியிடம் பாவத்தை காண்பதில்லை. (2) நமது விழுந்து போன மாம்சத்தில் நீதியின் பரிபூரணம் இல்லை. புது சிந்தையால் குறிப்பிடப்படுகிற, தேவனுடைய ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களாகிய புது சிருஷ்டி (அதன் மாம்சம் மரித்ததாக கருதப்படுகிறது)பாவம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் அதன் சாரம், பாவத்திற்கு எதிரான சத்திய ஆவியினால், வித்து அல்லது ஜீவ அணுவினால் பதிக்கப்பட்டது. இந்த புது சிருஷ்டியானது நீதியுடன் முழுவதும் இணக்கமாக இருக்கிறது. பரிசுத்தத்தின் ஆவியாகிய கர்த்தருடைய ஆவியினால் முழுவதுமாக புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது பரிசுத்தத்தில் சந்தோஷப்படுகிறது. பாவத்தில் அல்ல. இப்படியிருந்தால் இந்த ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட அல்லது பரிசுத்த ஆவியின் நிலை தொடரும். “தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவம் செய்யான். (விருப்பத்துடன் பாவத்தை அங்கீகரிக்கவோ அல்லது சந்தோஷப்படவோ மாட்டான்) ஏனெனில் அவனது வித்து அவனில் தரித்திருக்கிறது.” (அவன் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட சத்திய ஆவியினால், சத்தியத்தின் பரிசுத்த வித்தினால்); “பொல்லாங்கன் அவனைத் தொடான்.” (1யோவான் 3:9; 5:18)

நம்மை கீழ்நீருக்கும் ஒவ்வொரு சோதனையும் கஷ்டங்களும் பிசாசினால் உண்டாது என்று யூகிக்கக்கூடாது. அப்போஸ்தலர் வார்த்தையை நினைவு கூருவது நல்லது; “அவனவன் தன்தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டு, சிக்குண்டு சோதிக்கப்படுகிறான்.” (யாக்கோபு 1:14) இப்படிப்பட்ட சோதனைகள் மாம்சத்தினுடையதாக, நாம் விழுந்துபோன இடத்தின் அங்கங்களாக இருப்பதின் பலனால் வந்தன. அதன் பலவீனங்களும் அபூரணங்களும் கடந்த, ஆறாயிரம் வருடங்களாக

சேர்க்கப்பட்டு தீவிரமடைந்தன. ஆகையால் நமது பிரதானமான சத்துரு, நமக்கு இயற்கையாக வந்த பலவீனங்களும் நாம் முன்னரே தீர்மானித்த சுய நலம், இழிவு மற்றும் பாவம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் இப்பொழுது கிரியை செய்கிற (எபேசியர் 2:2) சாத்தானின் கருவிகளின் மூலம் உலகமானது சுயநல ஆவியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இப்படியாக இழிவு நிலைக்கு சென்றிருக்கிறது. தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு உலகமானது எதிரியாகவும் ஒரு சோதனையாளராகவும் ஆகியிருக்கிறது. காரணம் நாம் (சபை) புதிய நம்பிக்கைகள், புதிய லட்சியம், புதிய அபிலாஷைகள், புதிய விருப்பங்களுக்காக “மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.” அவை உலகத்தின் அனுதாபம் உடையவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட திசையில் இருப்பவை

மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும், ஆவி மாம்சத்திற்கு விரோதமாகவும் இருக்கிறது

நம்முடைய பரிசுத்த ஆவியின் ஜெனிப்பித்தலானது பரிசுத்த ஆவியினுடையதாகவும் அதன் போக்கு, நீதிக்கும் அன்பிற்கும் இணக்கமாக ஆவியினுடையதாகவும் பரலோகத்திற்கு உரியதாகவும் இருக்கிறது. இப்படியாக நமது இருதயம் மட்டுமே மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. நமது மாம்சம் உலகத்திற்கு இணக்கமாகவே இருக்கிறது. அது கிறிஸ்துவின் மூலமாக சத்தியம் மற்றும் சித்தத்தின் மூலமாக நமது இருதயங்களில் நிறுவப்பட்ட புதிய முறைமைகளுக்கு மாறானதாகவே இருக்கிறது. இதன் விளைவாக, உலகமானது, அதன் பிள்ளைகளின் வார்த்தை, எழுத்துக்கள் மூலமாக கர்த்தருடைய பிள்ளைகளோடு தொடர்புக்கு வரும் போது, கர்த்தருடைய பிள்ளைகளின் இருதயமானது கர்த்தருக்கு உண்மையாகவும், அவரது வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிற கிருபையான காரியங்கள் அனைத்திற்கும் உண்மையாகவும், நீதி, சத்தியம் மற்றும் அன்பின் ஆவிக்கு உண்மையாக இருந்தாலும் இவர்களது மாம்சமானது, உலகத்தில் கருத்துக்கள், அதன் ஏற்பாடுகள் மற்றும் சந்தோஷங்கள் முதலானவைகளில் ஒரு ஈர்ப்பு உடையதாகவே இருக்கிறது. இந்த காரணத்தினாலேயே கிறிஸ்தவர்கள் மரித்தவர்களாக கருதப்படுகிறார்கள். பாவத்திற்கு மாத்திரமல்ல, அவனது சொந்த விருப்பங்கள், பசியார்வம், சாய்வுகள், தீவிரமான பசியார்வம் மற்றும் ருசியும் பாவத்திற்கு இணக்கமாகவும் இருக்கக்கூடிய உலகத்திற்கும் மரித்தவர்களாக கருதப்படுகிறார்கள். அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல புது சிருஷ்டி, புது சித்தத்திற்கும் பழைய சிருஷ்டி, மாம்சீக இழிவான சித்தத்திற்கும் எப்பொதும் போராட்டம் உண்டு. அவர் கூறுகிறதாவது: “மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும் ஆவி மாம்சத்துக்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கிறது.” (கலாத்தியர் 5:17) முன்னேறிய கிறிஸ்தவன் தனது மாம்சம் மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டது என்று கருதப்படும் நிலைமைக்கு சென்றடைந்தது என்றாலும், மாம்சமானது மறுபடியும் ஜீவனை அடையாதபடி தொடர்ந்து பரிசோதிக்க வேண்டும். இது அப்போஸ்தலரின் முறைமையாக இருந்தது. அவர் கூறுகிறதாவது: “மற்றவர்களுக்கு பிரசங்கம் பண்ணுகிற நான் தானே ஆகாதவனாய் போகாதபடிக்கு, என் சரீரத்தை (மரித்த, அடக்கம் பண்ணப்பட்ட) ஒடுக்கி (புதிய சிந்தைக்கு) கீழ்ப்படித்துகிறேன்.” (1 கொரிந்தியர் 9:27) சரீரத்தை ஒடுக்குவது, மாம்சமானது மறுபடியும் ஜீவனை பெறாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுவது, ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு தொடர்ச்சியான தேவையாக இருக்கிறது. அது நம்மை பலப்படுத்தி, நமது மகிமையான கர்த்தர் மற்றும் இரட்சகரின் குணலட்சணமான பரிசுத்தமான குணலட்சணத்தை அடையச் செய்கிறது.